

* มินอิวกโ

"แม่! อย่าตายนะ!!"

แฮก... แฮก... เฮ้อ~ ผันร้ายอีกแล้ว

ผมฝันถึงเหตุการณ์ตอนอายุสิบเอ็ดขวบทุกคืน ตอนนั้นผมยืนมองแม่ที่กำลังกระโดดน้ำตายต่อหน้าต่อตา ไม่มีใครสักคนช่วยแม่ของผมเลย

ผ่านมาเจ็ดปีแล้ว แต่ผมก็ยังฝันอย่างนี้ทุกวัน

มันน่ากลัวและเศร้ามากจนผมนอนนิ่งลืมหายตาอยู่บนเตียง เพราะถ้าหลับตาผมก็จะเห็นภาพแม่ปรากฏขึ้นมาอีก ผมจึงจ้องมองไปที่เพดานดูใยแมงมุมที่พวกแมงมุมตัวเล็กๆ สร้างไว้ตรงมุมเพดาน

ทันใดนั้นผมก็หันไปมองนาฬิกาที่ซื้ออยู่ที่เลขเก้า หัวใจยังคงเต้นรัวเหมือนจะระเบิด

ถ้าจะให้จิตใจของผมสงบลงสงสัยต้องใช้เวลาถึงสองชั่วโมงเลยมั้ง ดูเหมือนว่าวันนี้คงจะไปเรียนไม่ทัน

ผมค่อยๆ ขยับนิ้วเท้าและนิ้วมือก่อนแล้วค่อยๆ ขยับตัว รู้สึกเหมือนหัวขากๆ แต่ผมก็ชินกับอาการแบบนี้ซะแล้ว แต่ก็มีบางครั้งที่รำคาญมากๆ

หลังจากนั้นผมก็ค่อยๆ ลุกขึ้นและนั่งมองกำแพง ผมรู้สึกแยทุกครั้งที

มองกำแพงสีขาวแบบนี้ มันทำให้นึกถึงกำแพงสีขาวในโรงพยาบาลที่แม่เคย
อยู่เลย

ก็อึกๆ

ใครมาเคาะประตูนะ คงเป็นป้าเจ้าของบ้านแน่เลย

ถ้าเปิดประตูให้ป้าชี้ไม้เท้าเข้ามาละก็ ป้าแกคงจะบ่นนู่นบ่นนี่ หนวกหู
จริงๆ

ป้าแกคงจะส่งสารเด็กผู้ชายอย่างผมที่อยู่ตัวคนเดียวว ก็เลยมาหาข้าว
หาปลาให้กินล่ะมั้ง แต่ยังไม่ชินกับผมก็ไม่ชินกับการที่ได้รับความสนใจหรือพูดคุยกับ
ใครก็ตามเลย

คงเป็นเพราะผมอยู่คนเดียวมานานแล้ว

กุกกักๆ แกรก~

"ฮิวโก ยังไม่ออกไปเรียนอีกหรือ"

ป้าคนนี้ไซ่กฤษฎ์แจเข้ามาเลยหรือเนี่ย!

"ครับ"

"วันนี้อยู่คนเดียวหรือ มีผู้หญิงอยู่ด้วยหรือเปล่า"

เรื่องนั้นป้าไม่ต้องรู้ก็ได้เนาะครับ

"ครับ"

"ถ้าไปเรียนไม่ทันจะทำยังไง เพราะเป็นแบบนี้ป้าถึงได้มาปลุกไง"

"ครับ"

"กินข้าวเช้าหรือยัง อย่าลืมกินละ คงไม่ไปเรียนสายใช่ไหม"

"ครับ"

"ยังไงเธอก็ควรกินข้าวเช้านะ แต่นี้สายมากแล้วรีบออกไปเร็วๆ เดี่ยวป้า
จะทำความสะอาดห้องให้เอง ไปอาบน้ำแล้วก็รีบไปเรียนเถอะ"

"ครับ"

ผมเหม่อมองดูป้าที่กำลังมองผมพร้อมกับยิ้มให้ผมอย่างเอ็นดู

ตื่นนอนมานี่ยังไม่ถึงสิบนาทียเลย ความฝันนั้นทำให้ผมปวดหัว แถม
ตอนนี้ผมยังสวมแค่กางเกงในตัวเดียวเท่านั้น

พอนั่งมองไปรอบๆ ห้องและมองดูป้าที่เดินไปมาถู่นววย ทำให้ผม

คิดว่าผู้คนที่เป็นบ้าในเกาหลีข้างมากมายซะเหลือเกิน

"ฮิวโก ไม่อาบน้ำหรือไง"

ก็บ้ายังอยู่นี่นา จะให้ผมอาบได้ยังไงล่ะ

"อีกแป็บนึง เดี่ยวจะไปอาบครับ"

"งั้นเหอ งั้นบ้าจะอยู่ทำความสะอาดห้องแล้วกัน อ้อ! ค่าเช่าห้องเมื่อเดือนที่แล้วนะ"

"ผมจ่ายแน่ครับ!"

"ไม่ใช่อย่างนั้น มีคนมาจ่ายค่าเช่าห้องให้เธออีกแล้วนะ"

โอ้เว้ย!

"บ้าช่วยเอาเงินคืนให้คนคนนั้นด้วยนะครับ ผมจะจ่ายค่าเช่าห้องด้วยเงินที่ผมทำงานพิเศษมาเองครับ"

"ทำไมไม่อยู่ด้วยกันไปเลยล่ะ"

"ผมไม่รู้จักคนนั้นหรอกครับ"

"ฮิวโก..."

สายตาของป่ามองมาที่ผมด้วยความเห็นอกเห็นใจ ผมไม่ชอบแบบนี้เลยจริงๆ ถึงป่าแก็จะเป็นคนดีแค่ไหนก็ตาม แต่การที่ป่ามารบกวณเรื่องส่วนตัวของผมแบบนี้ทำให้ผมรู้สึกลำบากใจจริงๆ

"พอเถอะครับ"

"อู๊ย! ขอโทษทีจ้ะ ป้าจะไม่ถามเรื่องนั้นอีกก็ได้ อาบน้ำเร็วเข้า สายแล้ว" เพราะอย่างนั้นไง ตอนนี่ป้าช่วยออกไปก่อนได้มัยเนี่ย

"ครับ"

"ป้าจะทำแซนด์วิชไว้ให้ ระวังทางไปเรียนก็อย่าลืมกินล่ะ นี่! โยแมงมุมเต็มห้องอีกแล้วนะ ไม่รู้ไอ้พวกแมงมุมมันมาจากไหนกันนัก เอ้อ~"

ขณะที่ป่ากำลังปิดกวาดโยแมงมุมไปมาที่เพดาน ผมก็ถอนหายใจ เข้าห้องน้ำลือคประตุเรียบร้อย

ซู๊ๆ

ถ้าสายน้ำจากฝักบัวสามารถชำระล้างความทรงจำที่โหดร้ายและความเจ็บปวดออกไปได้ก็คงจะดี ผมเคยคิดเหมือนกันว่าถ้าเราจดจ่อหรือหมกมุ่น

ถึงผมจะยังเป็นนักเรียนอยู่ แต่ผมก็ต้องการความเป็นส่วนตัว' แต่บ๊าก็ไม่ฟังผมเลย

เมื่อเจ็ดปีที่แล้วแม่ก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน

ผมอยากจะทำว่า 'แม่! อย่าทิ้งผมไป' แต่แม่ก็ไม่หันมาฟังผม

พออาบน้ำเสร็จ ผมก็เปิดประตูห้องน้ำออกไปมองข้างนอก ดูเหมือนบ๊าจะลงไปชั้นหนึ่งแล้ว คราวหน้าถ้าเจอบ๊าก็จะต้องพูดให้ฟังจนจบเลย

ขณะที่ผมกำลังใส่ชุดนักเรียนอยู่ แสงแดดจางๆ ส่องผ่านเข้ามาทางหน้าต่าง เริ่มเข้าฤดูใบไม้ผลิแล้ว

วันที่ 1 มีนาคมเมื่อสามปีก่อน ผมตีหม้อและนอนสลบอยู่ใต้สะพานแม่น้ำฮัน

เมื่อก่อนผมเคยคิดหลายครั้งว่าเป็นเพราะผู้หญิงคนนั้น ทำให้ผมไม่อาจมีชีวิตอยู่ต่อไป ทำไมเธอถึงต้องให้ผมเกิดมาและแบกรับความเจ็บปวดแบบนี้ด้วยนะ

จนถึงตอนนี้ผมก็อยากจะขอร้องให้เธอคนนั้นเลิกก่อกวนผมและออกไปจากความทรงจำสักที ได้โปรด...

วันนี้เป็นวันเปิดเรียนวันแรก ไปเร็วๆ หน่อยดีกว่า ถ้าออกจากบ้านตอนนี้ก็คงถึงประมาณสิบโมง

อาจารย์ประจำชั้นปีนี้น่ากลัวมาก ชื่ออะไรนะจำไม่ได้แฮะ... อ้อ! ชื่ออันแจซิง เป็นอาจารย์ที่ร้ายกาจ แรกๆ ดูเหมือนจะใจดีนะ แต่ก็ดูโหดร้ายน่ากลัวเหมือนกัน

ทันทีที่สวมรองเท้านักเรียนและกำลังจะเปิดประตูบ้านเก่าๆ ผมก็ได้ยินเสียงเหล็กกระทบกัน

แสงแดดส่องผ่านประตูเข้ามาทำให้ผมต้องหยิดตา เห็นหญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่หน้าประตู

ผมของเธอตัดยาว ปากสีแดง ใส่กระโปรงสั้นๆ และน้ำหอมกลิ่นฉุนใครกันนะ

"ฮิวโก!! เธออยู่บ้านนี่นา"

"๑"

"บอกให้โทรศัพท์มาหาทำไมไม่โทรมาล่ะ ฉันคอยโทรศัพท์เธอทั้งวัน
เลยนะรู้มั๊ย"

ใครกันนะ

"โทษที"

"กำลังจะไปโรงเรียนเหรออ"

"อืม"

"แต่วันนี้เป็นวันหยุดเพราะเป็นวันครบรอบการเดินทางขบวนเพื่อเอกราช
ไม่ใช่เหรออ"

แล้วป้ามาปลุกผมทำไมกันเนี่ย --

"ไม่รู้สิ"

"เอ่อ งั้นตอนนี้นายว่างมั๊ย"

เธอบิดตัวไปมาพร้อมกับพูดเสียงขึ้นจมูกดูน่าเกลียด ผมจ้องมองเธอจน
แทบจะทะเล

ผมเคยนอนกับผู้หญิงแบบนี้ด้วยเหรออ วันนั้นผมคงจะตีมเหล้ามาก
เกินไป เพราะปกติผมไม่ชอบผู้หญิงที่ทาปากสีแดง มันดูน่ารังเกียจเหมือนกับ
ว่าเธอไปดูดเลือดใครมา

ผมอยากจะบอกให้เธอถอยไปห่างๆ แต่เดี๋ยวมองหน้ากันไม่ติด ผมเลย
ต้องทน

บางครั้งการพูดความจริงออกไปก็อาจทำให้เกิดเรื่องขึ้นได้

"ว่าง"

"นายจำวันนั้นได้มั๊ย วันที่นายนอนกับฉันนะ"

"งั้นเหรออ"

"นายยังจำชื่อฉันไม่ได้อีกเหรออ"

"อืม"

"นี่มันเกินไปแล้ว!! มินฮิวโก ฉันก็รู้นะว่านายมีผู้หญิงเยอะ แต่มาลี้มชื่อ
กันแบบนี้มันเกินไปนะ"

"..."

"ถึงฉันจะพบผู้ชายมากมาย แต่มีนายคนเดียวที่แหละที่ฉันอยากสนุกด้วย

และฉันก็คิดถึงนายบ่อยๆ ฉันเพิ่งจะเคยเจอผู้ชายอย่างนายเป็นครั้งแรก ไม่รู้ทำไมฉันถึงรู้สึกแบบนี้เหมือนกัน"

ผมไม่ชอบทนฟังเสียงผู้หญิงที่น่ารำคาญแบบนี้ ผมจึงคว้าแขนเธอ พาเข้าบ้านและปิดประตูดังปัง

ทันทีที่เข้ามาในบ้าน ผมก็เริ่มจับต้นคอของเธอ เพราะว่ามันอยากจูบปากแดงๆ นั้น

"ฮิวโก! รอเดี๋ยว ฉันยัง..."

"ไม่ต้องพูดแล้ว"

"ฉันชื่อ... อ่า~"

"จึ๊ๆ"

ผมไม่สนใจอยากจู้ชื่อของเธอ แค่จ่าริมฝีปากแดงๆ ได้ก็พอแล้ว

ผมไม่เคยมีความต้องการใครก่อนเลย เพียงแต่ผมไม่ปิดกั้นผู้หญิงที่ต้องการผมก็แค่นั้น และเป็นไปได้ที่ผู้หญิงคนนี้ต้องการที่จะทำแบบนี้ เธอก็เลยมาหาผม ผมก็ตอบสนองให้ตามที่ต้องการ

"ฮิวโก... รู้สึกว่าฉันจะรักนายเข้าแล้ว"

น่าตลกจริง นอนกันไม่กี่ครั้งก็เริ่มรักซะแล้ว

ไม่รู้ทำไมพวกผู้หญิงถึงได้ดูใจง่ายอย่างนี้ ความรักมันง่ายอย่างนั้นเลยหรือ หรือว่ามีกามเทพมาแผลงศรในขณะที่เรานอนด้วยกันหรือมีความสัมพันธ์กันอยู่

ตอนที่เธอกำลังบอกรักผมอยู่ ผมไม่ได้มองหน้าเธอเลย เพราะเข้าใจว่ามันลำบากแค่ไหนกับการรอกหักหรือถูกทิ้งจากคนที่ตัวเองรัก

ขณะที่กำลังจ้องมองริมฝีปากสีแดง เธอกำลังโซ่ใส่นีลสีแดงเหมือนกับริมฝีปากของเธอ หลับตา และหายใจอย่างเร่าร้อนพร้อมกับเอามือลูบไล้ผมไปมา เล็บของเธอข่วนหลังผมด้วย

"นี่! ลองลิ้มตาดสิ"

"อะไร"

เธอลิ้มตาดขึ้น ก็ดูเซ็กซี่ดีนะ แต่ตอนนั้นขนตาปลอมของเธอที่ติดอยู่กับร่องลงมาประมาณครึ่งหนึ่ง

"ฉันไม่ได้รักเธอ"

"ว่าไงนะ"

"ฉันบอกว่าไม่ได้รักเธอ"

สีหน้าของเธอดูสับสนเพราะไม่เข้าใจในสิ่งที่ผมพูด
ผมไม่อยากจะพูดซ้ำสองสามรอบ ขณะที่ผมจ้องมองริมฝีปากแดง
ของเธอ ผมติดกระดุมและจัดปกเสื้อให้เธอ

"ถ้าไม่เป็นไรก็จะทำต่อ ถ้าไม่ก็กลับไปดีกว่า"

ระหว่างที่ผมตบไหล่เธอเบาๆ ทันใดนั้นมือแห่งๆ ของเธอก็ยกขึ้นมา
เพียะ!

และตบลงที่แก้มของผมเต็มที่

"โอ้เว้ย! ผู้ชายเลวๆ แบบนี้มีทุกที่เลยหรือไง"

"ก็ฉันไง"

เธอโมโหมากและเดินออกไปทันที

ผมควรจะทำยังไงล่ะ เธอบอกว่ารักผม แล้วผมก็ต้องบอกรักเธอกลับ
ทันที ที่ผมไม่ได้รักเธอหรอก

"นี่"

ผมต้องซื้อสตั๊ดกับผู้หญิงที่เคยนอนด้วยเธอ ดังนั้นผมจึงตัดสินใจ
เรียกเธอ เธอยังคงโกรธ แต่ก็หันกลับมาด้วยใบหน้าที่มีความหวังเล็กน้อย

ผมมองเธออย่างสุภาพพร้อมกับพูดว่า

"ขนตาร่วงนะ"

เธोज้องมองผมจนแทบจะฆ่าผม เดินออกไปและปิดประตูดังปัง

จะบ้าตาย... ผู้หญิงอะไรร้ายกาจจริงๆ

แก้มที่โดนตบเมื่อกี้ค่อยๆ ร้อนผ่าวขึ้น ผมทั้งตัวลงไปทีเดียวและลูบแก้ม
เบาๆ

ทันใดนั้นผมก็หันไปมองรูปแม่ที่จากผมไป แม่กำลังมองผมอยู่และยิ้มให้
รอยยิ้มนั้นเป็นยิ้มที่ผมไม่เคยเห็นเลยสักครั้ง ผมทนไม่ไหวจึงหยิบ
กรอบรูปขว้างไปที่กำแพงเต็มแรง

เพลิง!

กระจกกรอบรูปแตกกระจาย ผมกลั้นน้ำตาไม่อยู่และนอนคว่ำหน้า
ที่เตียงอยู่อย่างนั้น

* การสวีทกัน

วันที่ 1 มีนาคม
เมื่อไรก็ตามที่วันไหนเป็นวันสีแดงในปฏิทิน คนเกาหลีมักจะออกไป
เที่ยวเล่นข้างนอกเสมอ

ผมนอนมองเพดานนานเกือบสามชั่วโมงจนรู้สึกอยากจะเป็นบ้าตาย
อยู่แล้ว ผมจึงออกไปข้างนอก

เดินออกมาจากบ้านได้ไม่เท่าไรก็เจอร้านเหล้าข้างทางเต็มไปหมด ปกติ
แถวนี้จะคึกคักเสมอ แต่วันนี้คึกคักยิ่งกว่าเดิมอีก

ทำไมมีผู้หญิงเดินไปมามากมายอย่างนี้ แอมยังใส่เสื้อผ้าชิ้นเล็ก
ชิ้นน้อยอีก ถึงจะเข้าเดือนมีนาคมแล้ว แต่อากาศก็ยังไม่หนาวเย็นอยู่เลย

พวกผู้หญิงนี่เข้าใจยากจริงๆ

"ไอ้ะ ดูหมอนันตี หล่อจังเลย ดูเหมือนว่าจะจะเป็นนักเรียน ม.ปลาย นะ"

ได้ยินเสียงพูดคุ้ยพึมพำของพวกผู้หญิง

"วันนี้เป็นวันครบรอบการเดินขบวนเพื่อเอกราชนี่นา ทำไมเขาถึงใส่ชุด
นักเรียนล่ะ"

"เขาคงจะซีเกียจเปลี่ยนเสื้อผ้า ก็เลยใส่ชุดนักเรียนออกมาล่ะมั้ง แต่